

amb dos pilonets de tela d'aranya, que acabava de comprar a dues aranyes, que sabien més vendre als pocasoltes que filar trenyines. Confós en Pau es deia nerviós:

-Haig de trobar als meus germanes...haig d'anar cap a l'estanteria...Aquestes aranyes m'han venut trenyina de l'any passat...uf, no em servirà per enfilar-me a l'estanteria... -i rondinant sortí de la cuina molt silenciós.

Borratxo, com una cuba, el tercer cigró, que havia perdut el seu color marró per un altre de més vermelló, baixava lliscant per les tovalles de la taula, i rient com un boig, el seguien unes mosques, un parell de formigues, que l'havien ajudat a sortir del got i també havien caigut a la tentació de provar unes gotetes.

-Deixeu-me amics, haig de tornar a casa...podeu marxar... -i ell s'allunyà, brut de vi; i entonant una cançó va passar rodolant davant del gat, que en veure el cigró anant tan de cantó se'l mirà i no fer res.

Mentrestant, en el rebost, amb l'ajuda d'uns espaguetis jo acabava de pujar a l'estanteria, on si guardava la bossa. Recordo, que em vaig posar a plorar, observat per l'escuradents, que em consolava dient:

-Tranquil cigronet...algú més hi haurà de la teva família...algun pot abandonat de cigrons de l'any passat segur que...

-No...no...No hi ha més cigrons...i pensar que erem tants. I en Pau i en Riu?

-Ja n'estic ben fart! -s'enfadà una veu, que pujava a l'estanteria amb uns fils de trenyines -No es pot fer tractes amb les aranyes. Lo important és vendre!! Totes les trenyines es trenquen!

-Pau, ets tu!! -vaig cridar, abraçant-lo content, i després aparegué en Riu, que l'acabaven de pujar a l'estanteria dos mosques amigues seves. -Riu, ets tu germà! - vaig afegir jo, abraçant-los a tots dos, xocant les nostres rodones panxes marrons.

-Vaja, això de sortir de casa...té el seu perill..però...-somrigué en Riu- encara no sé quin tipus de llet vermella he begut...

-Hem quedat nosaltres tres, germans -digué en Pau.

-Quina alegria, esteu aquí... -i els tres cigronets ens vam anar a seure en el raconet on solia estar la bossa... Ens vam acurrucar, ben junts... Però, renoi, va aparèixer, la mà de la senyora Casalprim posant un nou paquet tot ben ple de cigronets, que rient i xiulant començaren a fer-nos ganyotes divertides a través del plàstic.

-Visca! Germans, de sobte ha augmentat la família.



**Fi**